

עיה:

כיצד צולין פרק שביעי פסחים

עין משפט
נר מצוה

מסורת הש"ס

(6) ר"מ מ"ו, (8) נגלה
דל"ל רכ"א, (9) שנת ער:
יומא ט"ז, (7) נרות נג:
(ע"ש) שנת טו: (נ"ש),
(8) שמתו י"ג.

על שפך הדשן ישרף. סיפא הוהוא קרא דכנת זהו כגאש הוא:
אע"פ שאין שם דשן. דלא תימא אדשן קפיד רחמנא לשרופו על
מקום שהיו מולידין שם דשנו של מונח החילון כדכתיב (ויקרא ו)
והוציא את הדשן אל מחוץ למחנה ואם יטול הדשן משם לא ישרפנו
שם קמ"ל ישרף מכל מקום: אע"פ

תלמוד לומר ולקח וגו' משעת לקיחה בעיניו דניהו נח"ם.
וא"ת אפילו לא כתיב ולקח אלף גחלי אש ידעינן דניהו
גחלים בשעת לקיחה דלעילוי לגוי לא אילטריך דשמעינן ליה מק"ו
ומה לפני מלך כו' וע"כ מוקמינן ליה לשעת לקיחה וי"ל דודאי לא
כריך קרא משום הכי אלף דלא אפטר
לכתוב ע"כ אלף ולקח:

תורה אור השלם
1. והוציא את כל הפר
אל מחוץ למחנה אל
קצוץ סהר אל שפך
הדשן ושרף אותו על
עצים כאש על שפך
הדשן ושרף:

יעל שפך הדשן ישרף אמרי ההוא ישרף
מיבעי ליה לכדתניא ישרף אע"פ שאין שם
דשן ישרף אע"פ שהצית האור ברובו רבינא
אמר ברוך ותני זמכות אש אין לי אלא
שנוכה באש ובגחלת נכה ברמין בסיד רותח
ובגפסים רותח ובכל דבר הבא מחמת האור
לאיתו חמי האור מניין ת"ל מכוה מכוה
ריבה רבא רמי מי אמר ר' גחלים איקרו אש
ורמינהו גחלי יכול עוממות ת"ל אש אי אש
יכול שלהבת ת"ל גחלי הא כיצד מביא מן
הלוחשות (6) (אלמא גחלים לא איקרו אש אמרי)
והא גופא קשיא אמרת גחלי יכול עוממות
אלמא לוחשות אש ניהו אימא סיפא אי אש
יכול שלהבת ת"ל גחלי אלמא אפילו לוחשות
לאו אש ניהו ואמר רב ששת הכי קתי גחלי
יכול בין עוממות בין לוחשות ת"ל אש אי אש
יכול שלהבת ת"ל גחלי הא כיצד מביא מן
הלוחשות מ"מ גחלים לא איקרו אש קשיא
לרבי אמר אביי תריץ הכי גחלי יכול עוממות
ולא לוחשות ת"ל אש אי אש יכול רצה
שלהבת יביא רצה גחלת יביא ת"ל גחלי
הא כיצד מביא מן הלוחשות אמר ר' רבה
רצה גחלת יביא רצה שלהבת יביא שלהבת
בלא גחלת היכי משכחת לה בגון דשפיה
למנא משחא ואחלי ביה נורא ההוא למה
לי קרא למעוטי (7) השתא לפני מלך בשר
ודם אין עושין כן לפני מלך מלכי המלכים
הקב"ה לא כל שכן אלא אמר רבא תריץ
הכי גחלי יכול עוממות ולא לוחשות ת"ל
אש אי אש יכול יביא מוחצה גחלת ומוחצה
שלהבת אדעייל לגובאי הוי כוליה גחלת
תלמוד לומר ולקח מלא המחנה גחלי אש

יכול את מקומו. ולא סגי ליה
בקליפה לפי שהרוטב נבלע
וימר בתוכו. ואם תאמר נגע בחרסו
של תנור אמאי סגי ליה בקליפה הלא
הרוטב שם באומו מדי קליפה נבלע
נפסקא עד כדי שיעול את מקומו כמו
נטף מרוטבו וחור אליו וכל דבר
הנאסר בל"ל דק"ל דליתו נאסר אלף
עדי קליפה מממת הרוטב שבו יאסור
כדי כדי שיעול את מקומו ואיכא
לחוקמא בשאין רוטב כי אם מעט
ומעט רוטב אינו אוסר כל כך
כדאמרינן בגמ' שאני סביב דמשחו
ענדי לה: ואם צ"ה הוא יק"ף
אש החיצון. כלל ענין מיירי בין חס
בין לטון (8) דמתוך שהוא כך נולע
אע"פ שאינו חס דדומיא דמי קמי:
לפי שאין טוביין מעשר שני
בירושלים. פירש בקונטרס

2. או כשר ב"ה יקרה בערו
מכות אש וקיימה שחית
המקור בחרת ולקח
אדמנות או לקנה.
ויקרא י"ב
3. ולקח מלא המחנה
גחלי אש מעל המזבח
מלפני יי ומלא הקפיו
קשרת סמיך דקה ודביא
בבית לפרכתו.
ויקרא טו יב
4. ארזים לא יקטרו בגן
אלהים בירושלם לא דבטו
אל ספקיהו ותרמינן לא
קוד כפארתיי כל עץ בגן
אלהים לא דקה אילו
קפיו: ויוקאל לא ח

דמי יכנה מנן הדין ונתתה בכסף
כתיב וקשף לר"י דהא קרא בפדיון
מיירי שמואלו מקדושו ומחללו על
דבר אחר אבל הכא אפילו לאוכלו
נקדשו דלפי בקונטרס גופיה והכי
נמי משמע לישנא דמוכרין מלגל
קמי מחללין ויש ספרים שכתוב בהן
שאין פודין אבל רש"י כתב שאין
מוכרין ונראה לר"י דנירושלים גזרו
מדרכין מכירה אטו פרייה דאסור
מן המורה ולרשב"א נראה דלא
אסרו מכירה אלף משום זיוון
מזהו דכתבן גריש מסכת מעשר
שני (פ"א מ"ה) שאין מוכרין אותו ואין
ממשנין אותו ואין שוקלין כנגדו:
מן

רבינו חננאל
רבינא מתוך אליבא דרבי
הכי מכות אש אין לי
אלא שנוכה באש ובגחלת
נגח ברמין כו' ש"ס גחלת
אש היא. רבא רמי מי
אמר רבי גחלת אש היא.
והתניא ולקח מלא המחנה
גחלי אש יכול שלהבת
ת"ל גחלי אש את כיצד
כו'. מוקמינן יכול שלהבת
ת"ל גחלי אש בכלל
דגחלים לאו אש ניהו.
ושנין הכי קתי גחלי
יכול עוממות ולא לוחשות
ת"ל אש בכלל שהגחלים
הלוחשות הן אש שלהבת
כלא גחלת כתר מירשנהו
לפעולה. ואסוקא גחלים
עוממות מלשון ארזים לא
עמטוהו. איכא ירום וכו'.
נגע בשר הפסח בחרסו
של תנור, נבלה מן החרס
ולא מן האש, לפיכך יק"ף
אחתי מקום. איתמר חס
לתוך חס כגון בשר חס
בחלב חס דברי הכל אסור.

הגרות הב"ח
(6) נבשר על בני חברה
(שארן פודין) תל"מ וכו'
ק"ה שאין מוכרין:

גליון הש"ס
תוס' ד"ה ואם צ"ל:
השתדל שהוא ד"ה ש"י
חולין לו: מוס' ד"ה אבל
נגלה:

מוסף רש"י
ארזים לא עמטוהו. לא
המטיב מרחיבו להיות הם
נאים ממנו (שנת טו):

מיקרו אש ובי מתי התם ממונח החילון לפני ולפנים הוה ליה כולה גחלת דלילו לעילוי הכי לא אילטריך מיעוטא לפני מלך בשר ודם אין
מביאין אוד כשלהבתו מפני שמעלה עשן וכי אילטריך מיעוטא לשעת לקיחה אילטריך: ס"ל כו'. משעת לקיחה להוי גחלי אש ואין שלהבת
משמע גחלי אש: ארזים לא עמטוהו. לא הבהו את מרחיבו לפי שהיה נאה מכל חילנות ועל חירס מלך זור נאמר: (בתנ"י) נגע בחרסו של
סנור וכו'. נגע הפסח בחרסו של תנור: יקלוף. מן הפסח מקום שנגע בתנור כדמפרש בגמ' שנתבשל שם מחוס התנור ולא ללי אש הוא
כדאמרן לעיל (ע"ה) משום שנאמר (7) זלי אש לזי אש שני פעמים למעוטי תנור שגרפו וחרסו הדפנות גרוף ועימדו הוא: נטף. בתנור מרוטב על החרס:
וחור אליו. שחור שומן שנתחמם מן החרס ונבלע בפסח: יעול אש מקומו. דלא סגי ליה בקליפה אלף דנטילה יפה יפה בעושי דשומן נבלע
בתוכו הרבה ואותו שומן בתוכו מן החרס (היה): נטף מרוטבו על הפסח. מפרש בגמ' (טו). כסולת רותמת דמטוי רוטבו: מחוס הסולת והוי ללי
ממת דבר אחר ואסור למיכליה להאזו רוטב שנתך הסולת משום אל תאכלו כי אם ללי אש הילכך יקמוץ את מקומו וישרוף אותו קומץ כשאין
קדשים פסולין: אש חי ידיחנו. דלא צלע: ללי. נעי קליפה משום דצלע: אין מוכרין מעשר שני בירושלים. ואפילו לאוכלו שם בקדושה דבר
יכנה מנן הדין ונתתה בכסף כתיב (דברים יד): גב' חס לפוך חס. בשר רותח לתוך חלב רותח או אחד של איסור ואחד של היתר:
אסור